

Σ' ΕΝΑΝ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΝ ΠΑΤΕΡΑ.

Δυὸ ἀηδόνια ἐχτίσανε φωλιά, κ' ἓνα μικρὸ ἀποκτάνει
 Πρωταγωνίζονται τὰ δυὸ, κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ πετᾶνε
 Πειὸ νὰ προφθάσῃ μὲ φιλι' ἔς τὸ στόμα νὰ τοῦ ἀφήσῃ
 Τὸ ψίχαλο καὶ τὸ σπειρὶ γοργὰ νὰ τ' ἀναστήσῃ.
 "Ἄχ! τὸ εἶδε μάτι φθονερό! Ἄξαινε, μεγαλόνει,
 Καὶ πρὶν ἀρχίσῃ νὰ λαλή καὶ τὰ φτερά ν' ἀπλώνῃ,
 Τὴν μάνα του ἄρπαξε μὲ μιᾶς μι' αὐγὴ κρυφὰ ἓνα χέρι,
 Τὴν πῆρε σ' ἄλλη κατοικίᾳ καὶ σ' ἄλλο ξένο ἀέρι.
 Γιατὶ τσ' ἀηδόνας εἶν' γραφτὸ νὰ ζῆ πάντα 'κεῖ πέρα,
 Ἄπ' τ' ἀηδονάκι τῆς μακρυᾶ; Πές μου τε σὺ, πατέρα.

Περήφανο τ' ἀηδόνι μας, δὲν ἔδειξε τὸν πόνο
 Ποῦ τὴν καρδιά του ἐλάβωσε καὶ τὸ μικρὸ του μόνο
 Ποτὲ ποτὲ δὲν τ' ἄφησε, χειμῶνα καλοκαίρι,
 Ἴσκιος του πάντα ἦτανε κι' ἀχώριστό του ταίρι.
 Τὰ δυὸ μαζὺ κοιμώντανε, μαζὺ τὰ δυὸ ἐξυπνοῦσαν,
 Ἄνταμα ἐξενυχτοῦσαν, πάντα μαζὺ ἐλαλοῦσαν.
 Τὸ ἓνα ὅταν δὲν ἔτρωγε, δὲν ἐπεινοῦσε τ' ἄλλο,
 Καὶ τοῦ μικροῦ τὸ πέταμα τ' ἀκλόουθε τὸ μεγάλο.
 Μιὰ τέτοια ἀγάπη οὐράνια, ἐδῶ σ' αὐτὴ τῆ σφαῖρα,
 Ποιὸς νὰ χωρίσῃ δύναται; Τὸ ξέρεις σὺ, πατέρα;

Ἄπλώνει ἡ νύχτα τὰ φτερά, σιγὰ σιγὰ ἀλαργεύει
 Τ' ἀστέρια ἀχνίζουν ἔς τὴ σειρὰ μιὰ ράχη σημαδεύει
 Ἀσπροντυμένη τὴν αὐγὴ πῶρχεται ν' ἀσημῶσῃ
 Τῆ φύσι, τ' ἀστρο ἴλιγο πρὶν τὴν ἐπανωχρυσώσῃ.
 Κατάγρυπνα τὰ δυὸ πουλιά, τὰ ἔβρε ἡ δροσάτη αὐγουλά
 Συλλογισμένε καὶ βουβὰ, σὲ μιὰ τριανταφυλλοῦλα.
 — Θὰ φύγω — λέγει τὸ μικρὸ — μακρυὰ μακρυὰ ἔς τὰ ξένα,
 Νέα λαλήματα ποθῶ νὰ μάθω ἐρωτημμένα —
 Καὶ ἡ λαλιά του, ὡς ἀστραπή, πεσμένη ἀπ' τὸν αἰθέρα
 Τ' ἀηδόνι ἀφίνει σὰν νεκρό... Πές μου γιατί, πατέρα;

Αρ. Εἰσ. 709
 VI 231

5072.1

Σ ΕΝΑΝ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΝ ΠΑΤΕΡΑ

Πετάει, φεύγει τό πουλί!... Μά τό μεγάλο ἀηδόνη
Νά τ' ἀκλουθήση δέν μπορεί!.....
Μηνύματα συχνά πυκνά του ἐρχόντανε ἀπό πέρα
Παιδι'ς τήν τέχνη ξακουστό πῶς θά δεχθῆ μιὰ μέρα.
Μά του' τρεγε τὰ σωθικά ἀγνώριστο φαρμάκι,
Σάν τήν καρδιά κυπαρισσιῶ τ' ἀκοίμητο σαράκι.
Γιατί σ' αὐτόν τόν χωρισμό ἔβλεπε πάντα ἐμπρός του
Τέτοια φαντάσματα φρικτά, πῶτρεμ' ὁ λογισμός του.
Δέν τρέμει πάντοτε ἡ καρδιά, σάν φύλλο 'ς τόν ἀέρα,
Γιὰ 'κείνον ποῦ πολὺ ἀγαπᾷ; φοβάσαι τί, πατέρα;

Ἦλθε ὁ καιρός ποῦ φεύγουνε τὰ πετεινά τό χιόνι,
Καί κάποιος φέρνει μήνυμα ἀπόκρυφα 'ς τ' ἀηδόνη
Πῶς ἀπό κούρασι πολλή κι' ἀπὸ βαρὺ χειμῶνα
Τ' ἀγλύκαντό του ἀνάπνει μ' ἓνα μεγάλο ἀγῶνα...
Στ' ἀξαφνὸ πικρομήνυμα τ' ἀηδόνη μας λαφιάζει,
Μὲ μιᾶς γεράκι γίνεται, λαχανιασμένο ἀρπάζει
Τὰ μονοπάτια τ' οὐρανοῦ, τεντόνει τό φτερό του,
Σάν ἄστρο τρέχει 'ς τ' ἄπειρο, καί φθάνει 'ς τό πλευρό του.
Καί τό Ἴδρυ μὲ τ' ἄγριο τό φύσημα τοῦ ἀγέρα
Πέφτει, μὰ ξανασκόνηται... γιατί δειλιάς, πατέρα;

Μόνο... κλινάρι... τῶδρικε! Μὲ μάτι λαμπασμένο
Τοῦ ἔβλεπε τ' ἀργακίνητο τό στήθος πονεμένο.
Σκύφτει, ἀγκαλιάζει τ' ἀρρώστο, κολλιέται 'ς τό φιλί του
Μ' ἀτέλειωτο ἓνα φίλημα τό φέρνει 'ς τό κλαρί του.
Κ' ἐκεῖτό κεφάλι ἐγύριζε δεξιά ζερβιά 'ς τ' ἀγέρι
Γιατί νά εἶδῃ ἐκεῖ θέλε καί τ' ἀηδονιοῦ τό ταῖρι.
Ὁ ἀντίλαλος τοῦ πόθου του ἀκούστηκε μακρὰ του
Ἀπό κρυφο-φιλήματα ἐγίόμησε ἡ φωλιά του.
Ὁ χάρος ποῦ τὰ ἐζήλευε φοβίζει τήν μητέρα,
Φεύγει σά μαῦρο σύγνεφο διωγμένο ἀπ' τόν ἀέρα.
Τί κλαῖς; τί κλαῖς, πατέρα;

Τό βροχε ή ἀρρώστια σά φωτιά, τὸ ἐπνιγεν ὁ ἀέρας,
Τ' ἀηδόνι ἀδιάκοπα βοηθᾷ σά μάνα καὶ πατέρας.
Σάφνου ἓνα πόθε ἠγολογεῖ τὸ βραχνολάλημά του
Πῶς πγαίνοντας ἔς τὴν ξενιτεῖά θά νά ἔβρη τὴν ὑγειά του.
Ἡ πιθυριά του προσταγή! Σε ξένο περιγιάλι
Φέρνει ὁ πατέρας τὸν ὑγιὸ μὲ κούρασι μεγάλη.
Κ' ἐκεῖθ' ὀλίγο πλειὸ μακρὰ πού τοῦπανε νά ξέρη
Πῶς ἡ καρδιά του ἡ θλιβερὴ δὲν θά ἔχη καλοκαίρι.
Ἐέρεις π' ὁ χάρος προτιμᾷ τοὺς ξένους ἐκεῖ πέρα
Τὶ τὸν παρακαλεῖς καὶ κλαῖς, κακόμοιρε πατέρα;

*Ἐνοιωσε πλειὰ τὸ δύστοχο πού ἔλυσε κάθε μέρα,
Νά ξαναἰδῆ τὸν τόπο του ζητάει ἀπ' τὸν πατέρα.
Τὰ ξένα οἱ ξένοι ἀφίνουε σὰν τοὺς μυρίζε χῶμα
Γιατὶ ποθεῦν ἔς τῆς μάνας τους νά κοιμηθοῦν τὸ στῶμα.
Γλυκεῖά πού εἶν' ἡ πατρίδα μας! Τὸ ταῖρι φεύγει πάλι
Κ' ἐγύρισε περίλυπο ἔς τὸ ξένο τ' ἀκρογιάλι.
Νύχτα γλυκεῖά βασίλευε, καὶ δὲν εἶχ' ἀνατίσει
Ποτὲ ποτὲ λαμπρότερο τὸ ἐφτάφωτο καντήλι.
Καράβι τοὺς περίμενε νά φύγουν γιὰ ἴδῳ πέρι
Τέτοια νυχτιὰ τί σκιάζεσαι; Τρέμεις ἵγιατι, πατέρα;

Θαμπόφεγγε... καλήτερα νά μὴ ἔχη ξημερώση
Τὸ πλάσμα πού μαρτύρευε ἀρχίζει νά κερῶση
Τὰ μάτια ἐστροφογύρισε, ἐσπάρραξε, πετιέται,
Τραυλίζει πα-τε-ρά-κιμου στὴν ἀγκαλιά του σβύεται!...
Σὰν κυκαρίσσι ὀλόμαυρο σὲ μνήμα στηλωμένο
Ποὺ λὲς πῶς εἶναι φύλακας βουβός ἔς τὸν πεθαμμένο,
Ἔτσι ὁ πατέρας ἀφωχός, μετ' ἡν ματιὰ σδυμμένη
Ἐμπρὸς ἔστεκ' ἀκίνητος σὲ νιότη πεθαμμένη.
Χαραῖς κ' ἐλπίδες ἔπεταξαν, δὲν εἶν' γι' αὐτὸν πλειὰ μέρα·
Μαυρίλα, πόνοι, δάκρυα μένουν γιὰ σὲ πατέρα.

Καλὰ χαίμες κι' ἐφώλιασες μὲς 'ς τῆς ζωῆς τὸν τάφο·
Παρηγοριαὶς ἀνώφελος δὲν ξέρω ἐγὼ νὰ γράφω.
Μόνον θρηνῶ τὸν πόνο σου, κι' ἀδιάφορο ἂν γνωρίζω
Ἢ' ἀπίστευτο θὰ σοῦ ἔτανε γι' αὐτόνε νὰ δακρῦζω.
Μὲ φθάνει 'πεῦ τὸ δάκρυ μου, ποῦν ἄγνωστο σὲ ἔνεα,
Δροσίζει ἐμὲ κι' ἀπόκρυφα τὸ μνῆμα ποῦ τὸ ἐγέννα.

A. B. Βερίχιος

Ἐν Κερκύρα
Κατ' Ἰούλιον 1891

† Διευθόμενος